

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2217/2015
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца В.Д. из Н.Б., чији је пуномоћник Ђ.В., адвокат из Б., против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање из Београда, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2712/14 од 25.03.2015. године, на седници одржаној 17.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2712/14 од 25.03.2015. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 2854/12 од 20.03.2013. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио решење правног претходника туженог Републичког завода за здравствено осигурање 02/11 број 118-491/09 од 29.12.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду 07/1 број 112-1585/07 од 03.10.2007. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 50.000,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 2712/14 од 25.03.2015. године, преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П1 2854/12 од 20.03.2013. године, у делу става првог изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи решење правног претходника туженог Републичког завода за здравствено осигурање 02/11 број 118-491/09 од 29.12.2009. године, а којим је тужиоцу отказан уговор о раду 07/1 број 112-1585/07 од 03.10.2007. године, уз обавезу туженог да врати тужиоца на рад (став први изреке). Укинуо је пресуду Првог основног суда у Београду П1 2854/12 од 20.03.2013. године, у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбацио тужбу тужиоцу у делу тужбеног захтева, којим је тражио да тужени распореди тужиоца на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и

способностима (став други изреке). Преиначио је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду ПП 2854/12 од 20.03.2013. године, тако што је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 50.000,00 динара (став трећи изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", број 72/11, 49/13-УС и 74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. ЗПП, а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 7. наведеног члана, на коју се у ревизији указује, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде. Ревизија је изјављена и због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 12. ЗПП. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да није предвиђена као ревизијски разлог одредбама члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен на пословима ... Одељења за финансијско планирање и извештавање у Дирекцији републичког завода за здравствено осигурање, на основу уговора од 03.10.2007. године. Тужени је донео Правилник о организацији и систематизацији послова у Републичком заводу за здравствено осигурање, којим је број запослених у сталном радном односу код туженог усаглашен са бројем запослених у органима државне управе, јавним агенцијама и организацијама за обавезно социјално осигурање, сходно одлуци Владе. Број стално запослених у Републичком заводу за здравствено осигурање је сведен на 2207 запослених, тако да је 315 запослених мање него што је било пре доношења наведеног Правилника. Управни одбор туженог је на седници од 29.12.2009. године, донео одлуку о усвајању програма решавања вишка запослених код туженог, док је Правилником о организацији и систематизацији послова укинута радно место помоћника начелника Одељења за финансијско планирање и извештавање у Дирекцији републичког завода за здравство осигурање на ком радном месту је радио тужилац. Тужени није имао усвојене критеријуме приликом оглашења тужиоца за технолошки вишак. Тужиоцу је 29.12.2009. године, када је донето оспорено решење, у 12,00 часова, 07 минута и 33 секунде, исплаћена отпремнина, док је програм решавања вишка запослених донет на седници која је почела у 12,00 часова 20 минута и завршена у 13,00 часова и 55 минута.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад, као и у делу када је одбацио тужбу тужиоца којом је тражио да га тужени распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима.

Дакле, како је наведеним Правилником о организацији и систематизацији послова укинута радно место на којем је тужилац био радно ангажован, то је постојао оправдан разлог за престанак радног односа тужиоцу, отказом уговора о раду, прописан одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), имајући у виду и да је тужиоцу исплаћена отпремнина са даном престанка радног односа, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**